

Ὁ ἥλιος πάλιν ἐπίσ' ὡς στραφῇ,
 ἡ φύσις μὲ τ' ἄνθη ὡς πρὶν θὰ στεφῇ.
 Ἐλθὲ πάλιν, φίλη, καὶ σὺ μεθ' ἡμῶν,
 ν' ἀνθίσ' ἡ καρδία ὡς θέρους λειμῶν.

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Μετ. φ.δ. Schubert: (Voici l'instant suprême), Α, ἀρ. 7

Ἴδου χειμῶνος ὥρα·
 τὸ πᾶν φυλλορροεῖ.
 Μ' ἀφήνουν ὅλα τώρα,
 κ' ἐλπίδες καὶ ζωή.

Ἀπῆλθες, καὶ τὸ φῶς μου
 ἐσβέσθ' εἰς οὐρανόν,
 τὸ σκότος εἶν' ἐντός μου,
 ἐκτός μου τὸ κενόν.

Τοῦ βίου μου τὰ ἄνθη
 κατέπεσαν νεκρά,
 ὁ γέλως ἐμαράνθη
 εἰς χεῖλη τὰ πικρά.

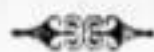

Τὸ δάκρυ μου δὲν ῥέει
 ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν,
 ἀλλ' ἡ καρδία κλαίει
 εἰς πάντα τῆς παλμόν.

Ἐπὶ τῆς γῆς ἐρήμου
πλανᾶται ὀρφανὴ
ἡ ἔρημος ψυχῆ μου,
καὶ ἀφανῶς θρηνεῖ.

Εἰπέ μοι ἂν ἐπάνω
ἐλθὼν θὰ σὲ ἰδῶ,
ἀμέσως ν' ἀποθάνω,
ἄφ' οὗ δὲν ζῶ ἐδῶ.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ

Μελοδ. Schumann: (Sag an, o lieber Vogel mein), Λ, ἀρ. 18

Ποῦ μ' ἀπλωμένα τὰ πτερὰ
πετᾶς, λευκὴ περιστερὰ,
ἔτ' ἐφ' ἡμῶν
βαρὺς χειμῶν
τοὺς πάγους φέρη τοῦ βορρᾶ;

— «Ὅπου ἡ ἀνοιξίς γελαῖ
κ' αἱ αὖραι πνέουν ἀπαλὰ,
ἐκεῖ πετῶ
τὸ φῶς ζητῶ,
ζητῶ τὰ ἄνθη τὰ καλὰ. »

